

COMPOSICIÓ:

Sucre llet b. 5 cts. ; extracte regalèssia, 5 centígrams ; extracte diacordi, 3 millg. ; extracte medulla vaca, 3 millg. ; Gomenol, 5 millg. ; sucre mentoanitzat, quantitat suficient per a una pastilla

PASTILLES ASPAIME

Guareixen radicalment la TOS perquè combaten les seves causes
CATARROS, RONQUERES, ANGINES, LARINGITIS, TUBERCULOSI
PULMONAR, ASMA i totes les afeccions en general de la GOLA,
BRONQUIS i PULMONS

Les PASTILLES ASPAIME superen totes les conegudes per la seva composició, que no pot ésser més racional i científica, gust agradable i per ésser les úniques en les quals hi és resolt el transcendental problema dels medicaments balsàmics i volàtils que es conserven indefinidament i mantenen íntegres les seves meravelloses propietats medicinals per a combatre d'una manera constant, ràpida i eficaç les malalties de les VIES RESPIRATORIES que són causa de TOS i de sufocació

Les PASTILLES ASPAIME són les receptades pels metges
Les PASTILLES ASPAIME són les preferides pels malalts

Exigiu sempre les legítimes PASTILLES ASPAIME i no admeteu substitucions interessades
d'escassos o nuls resultats

Les PASTILLES ASPAIME es venen a UNA PESSETA CAPSA en les principals farmàcies; lliurant-se al mateix temps gratuïtament una capsula de mostra, molt còmoda per portar a la butxaca

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKATARG

Oficines: Carrer del Ter, 16 - Telèfon 50791 - Barcelona

NOTA IMPORTANTÍSSIMA: Per a demostrar i convèncer que els ràpids i satisfactoris resultats per a guarir la TOS, mitjançant les PASTILLES ASPAIME, no són possibles amb les seves similars, i que no hi ha actualment d'altres pastilles que puguin superar-les, el Laboratori Sokatarg envia gratis una capseta-mostra de Pastilles Aspaime als que li enviïn el retall d'aquest anunci, acompanyat d'un segell de cinc cèntims, tot dins d'un sobre franquejat amb dos cèntims.

Agustí Bo

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL
PER A CLASSIFICACIÓ I ARXIU

CORTS, 596

TELEFON 10266

la rambola

(esport i ciutadania)

4

la xifra de la jornada.

Betis, Barcelona, Madrid
i Arenas...

Sempre havíem sentit a dir que a la tercera va la vençuda... Però a Santis es veu que és a la quarta. A la quarta jornada del campionat pre-promocional el Santis ha guanyat un punt. No és molt, però tot és començar...

Per cert, que molts santises atribueixen el mal paper que ve fent l'equip a l'haver tret la rifa de Nadal els seus components.

I ahir, un deia:
—Els jugadors han tret la rifa, però si seguim així, qui pagarà els plats trencats serà el Club...

Mentrestant es guanyen partits, tot va com una seda.

En quan es perd, però... La desfeta del Barcelona, ahir al camp de l'Espanyol, ha desvetllat als socis un afany de saber qui ja els equips...

Uns asseguraven que és Platko, altres, que la Comissió Esportiva, els de més enllà que la Comissió Esportiva i l'entrenador alhora...

Els de mal conformar—quan es perd...—deien, però, que l'entrenador sempre es troba en minoria...

Mancava escassament un minut per a acabar-se el partit de Can Ràbia—ràbia, ràbia deien els de l'Espanyol als del Barcelona...—i el marcador del club propietari assenyalava 4 goals favorables a l'equip "local". A l'ull del "visitant", se li havia posat un tel...

La gent bo i fent brometa, deia, referint-se al zero:
—Té, el tortellet: Un "gateaux des rois"...

—Sí, però en els "gateaux" hi va sorpresa, i aï...

Amb això, Morera obtingué el gol de l'honor... Una vertadera sorpresa per a tothom...

Sorpresa gran aquesta de que el Barcelona, tal com jugà ahir marqués un gol. I sorpresa més gran encara que el marqués Morera, fet una "pepa" tota la tarda.

A alguns això, no els estranyà massa. Perquè l'esmentat jugador, feia una colla de setmanes que no jugava i en els entrenaments darrers no s'havia significat pas com a bo precisament...

El segon gol de l'Espanyol

(Foto Bord-Buyosa)

Espanyol-Barcelona!

L'equip campió de Catalunya, després d'una actuació deficientíssima, és batut per 4 a 1. Les derrotes simultànies del Madrid i del Betis, fan que no hi hagi canvis en els primers llocs de la classificació

Lògicament, tal com va desenvolupar-se el partit jugat ahir a Can Ràbia, el Barcelona havia de perdre per una major diferència que la registrada en el marcador. Sembla estrany, no? Evidentment, sembla que no pugui ésser, però aquesta és la veritat. Tot i que l'àrbitre senyor Santiago actuà molt desconfiant i que a la primera part algunes de les seves equivocacions—o el que fossin—perjudicaren sensiblement el Barcelona (exemple, aquella traveta a Escolà, dintra de l'ària); tot i que en alguns moments l'Espanyol emprà una violència excessiva, la perduda del partit d'ahir no pot atribuir-se a altra cosa que a la diferència de joc entre els dos contendents. El Barcelona va perdre, simplement, perquè durant tota la tarda se'n va fer mercedor. ¿Com fou possible això?

Fou possible gràcies a la gran diferència entre el mig-centre d'un equip i el mig-centre de l'altre. Mentre Soler—el mig-centre de l'Espanyol—actuà d'una manera formidable, Lecuona, el mig-centre del Barcelona, actuà de manera lamentable. I si bé és veritat que altres circumstàncies contribuïren a la derrota del Barcelona, aquesta fou la principal, perquè sense aquesta falla, possiblement, moltes d'altres haurien estat evitades.

No és la primera vegada que diem que el mig-centre és la base d'un equip. Amb nosaltres hi està d'acord tothom qui hagi vist una mica de futbol. Per aquesta raó cridàvem l'atenció dels directius del Barcelona quan insistíem en arrèngler a Berkessy; per aquesta raó diguérem—un dia que jugà a prova—que calia mantenir en el lloc l'ex-matador Soler; per

aquesta mateixa raó es digué des d'aquestes mateixes pàgines que Lecuona, arrènglerat en el lloc de mig-centre contra l'Oviedo, no era el mig-centre que necessitava el Barcelona. Però està vist que no hem d'ésser afortunats en les nostres crítiques. Els fets, no obstant tard o d'hora, ens donen la raó.

Un diumenge si i un altre també, durant el Campionat de Catalunya, diguérem que Berkessy no rutilava. Un diumenge si i un altre també, Berkessy fou arrènglerat. Fins que vingué aquell partit dels cinc gols a Madrid i aleshores hom decidí provar en el lloc de mig-centre l'ex-il·lurenc Soler. Va donar bon resultat. La crítica li fou unànimement elogiosa, com unànimement desfavorable havia estat per a Berkessy. Començà el Campionat de Lliga, hom tornà a provar l'hongarès contra l'Athletic de Madrid. La cosa es presentava malament. Berkessy es lesionà i Lecuona, en substituir-lo, merescu l'elogi de la crítica madrilenya. Els confectionadors de l'equip blau-grana oregueren que, a l'últim, havien trobat l'home. I davant l'Oviedo fou arrènglerat Lecuona. La repetició era explicable. Després de les referències madrilenyes, el públic del Barcelona tenia ganes de veure si allò era veritat. I no ho fou. Lecuona fracassà. El lògic era—davant el fracàs de Berkessy i de Lecuona—, fer una nova procuratura amb Soler que tan bona impressió havia causat. Però la realitat fou una altra. Lecuona fou arrènglerat ahir contra l'Espanyol i Soler va fer, una vegada més d'espectador. Sense estar lesionat, com s'ha dit. Simplement, perquè així ho disposaren els confectionadors de l'equip. El resultat ja l'hem vist. És convençent que Berkessy no era l'home, en perdre per cinc gols a Madrid; ara s'hauran convençut—suposem—que Lecuona tampoc no és l'home, en perdre per quatre gols a Can Ràbia. Ens sembla molt lamentable que els costis tan car el convenciment.

Es que volem significar que amb Soler en el lloc de Lecuona el Barcelona hauria guanyat el partit d'ahir? No diem tant. Qui sap. Podia guanyar-lo com podia perdre'l. Però en aquest cas, els confectionadors de l'equip s'estalviarien moltes censures que ara hauran d'aguantar lògicament. Perquè l'argumentació que hem fet a l'entorn dels tres mitjos-centros se la fan a hores d'ara la majoria dels aficionats barcelonistes. Soler pot fracassar com han fracassat Berkessy i Lecuona. Evidentment. Però després del fracàs rotund d'aquests dos i de l'èxit falaguer aconseguit per Soler en el partit de prova, considerem molt lògic i molt natural que davant la derrota els que sempre cerquen un culpable carreguin el mort als confectionadors de l'equip. I això s'ho haurien estalviat obrant lògicament. I la lògica diu—mentre els fets no demostrin el contrari—que el millor mig-centre, dels tres que ha provat el Barcelona, és Soler. I tenir-lo arrènglat—Soler, repetim, no està lesionat—, insistint avui amb Lecuona, com abans amb Berkessy, és incompreensible. La porta queda oberta a la censura dels socis que, en aquest cas, tenen raó. I en l'indran mentre damunt el camp no es demostris

ens ho diuen més eloqüentment que no podríem dir-ho nosaltres les dades següents: al cap de cinc minuts d'iniciada la segona part (la primera havia acabat amb dos gols a cap a favor de l'Espanyol, els marcadors assenyalaven 3 gols a cap, a favor de l'Espanyol i 7 còrners per cap, a favor del mateix equip. A darrera hora, la diferència de còrners a favor de l'Espanyol minvava sensiblement (9 a 7), però la de gols es mantingué. Un minut abans d'acabar el partit el resultat era favorable a l'Espanyol per 4-0 i el Barcelona aconseguí el seu únic punt uns segons abans de senyalar l'àrbitre la fi de la partida. Per les dades esmentades pot veure's que la superioritat de l'Espanyol fou constant durant tota la tarda. I encara el resultat podia ésser més sever. Per excés de confiança, Bosc deixà que la bala es desviés uns centímetres de la porta de Nogués, en ocasió que a la porta del Barcelona no hi havia ningú. Absolutament ningú. Si Bosch no hagués esperat que la bala s'introduís sola, el gol era segur.

SOLER.

un dels principals "culpables" de la derrota del Barcelona.

que Soler és tan deficient com Berkessy i com Lecuona. En qual cas el bon soci barcelonista no tindria altre remei que conformar-se esperant millors temps. O, més exactament, un millor mig-centre.

Ens hem extès una mica en la qüestió de mig-centre perquè la considerem de capital importància per al Barcelona. Ahir va demostrar-se plenament. El Barcelona—que en conjunt és innegablement superior a l'Espanyol—va perdre per manca de mig-centre. Tota la superioritat de les altres línies i de les altres individualitats va desaparèixer en mancar el puntal de l'equip.

En canvi l'Espanyol—les actuacions del qual en la temporada present han estat molt deficientes—es trobà amb que Soler—tan irregular aquests darrers temps—brillà com en les seves millors tardes. I pasà el que havia de passar: que l'excel·lent equip blau-grana va esfondrar-se i el discret equip blau-blanc va superar-se. I mentre l'esforç individual d'Herete, de Martí, d'Iriondo, d'Edelmiro recien perquè tenia un puntal i un cervell que el dirigia, l'esforç desesperat d'Arana, de Raich, de Vantolrà i fins del mateix Zabalo, fracassà sorollosament per manca de base, per manca de puntal. Com actuarien els dos equips

ens ho diuen més eloqüentment que no podríem dir-ho nosaltres les dades següents: al cap de cinc minuts d'iniciada la segona part (la primera havia acabat amb dos gols a cap a favor de l'Espanyol, els marcadors assenyalaven 3 gols a cap, a favor de l'Espanyol i 7 còrners per cap, a favor del mateix equip. A darrera hora, la diferència de còrners a favor de l'Espanyol minvava sensiblement (9 a 7), però la de gols es mantingué. Un minut abans d'acabar el partit el resultat era favorable a l'Espanyol per 4-0 i el Barcelona aconseguí el seu únic punt uns segons abans de senyalar l'àrbitre la fi de la partida. Per les dades esmentades pot veure's que la superioritat de l'Espanyol fou constant durant tota la tarda. I encara el resultat podia ésser més sever. Per excés de confiança, Bosc deixà que la bala es desviés uns centímetres de la porta de Nogués, en ocasió que a la porta del Barcelona no hi havia ningú. Absolutament ningú. Si Bosch no hagués esperat que la bala s'introduís sola, el gol era segur.

Es cert, també, que el Barcelona perdé algunes ocasions de marcar, unes vegades per desgràcia i altres—aquella ocasió magnífica d'Escolà—per culpa de la duresa excessiva de l'adversari, tolerada per l'àrbitre, però no és menys cert que Nogués estigué poc segur, que Zabalo-Arana no fou aquella gran defensa d'altres dies; que la ratlla de mitjos—nulla en el centre—fou deficient per part de Guzmán i Pedrol i que de la davantera fallà Pagès, com fallà Morera jaunt per cert de l'únic gol i que potser seria exigir massa que Vantolrà, Raich i Escolà fossin prou per guanyar el partit.

En canvi, el tercet defensiu de l'Espanyol jugà com no l'havíem vist jugar en tota la temporada. Especialment Herete. De Soler, no cal parlar-ne: fou el millor dels vint-i-dos jugadors. Els ales Martí—que reaparegué després d'una llarga absència—i Cijuentes, completaren la línia, magníficament. I amb dir que a la davantera fins Manolín estigué bé, ja està fet l'elogi de tots.

Després d'això, voler atenuar la derrota del Barcelona seria ridícul. Com ho seria voler restar mèrits a la victòria a l'Espanyol. De totes maneres, farà bé el Barcelona de no oblidar la lliçó d'ahir—encara hi és a temps—de la mateixa manera que farà bé l'Espanyol de no creure's massa recuperat, perquè és difícil que un adversari com el que tingué ahir el torni a trobar en el curs del campionat.

Marçà el primer gol vàlid (se n'havien marcat abans un per

banda que l'àrbitre anul·là) Iriondo. Marçà el segon, Edelmiro, d'un cop de cap en rematar un còrner. A la segona part, Iriondo, amb el cap, marçà el tercer davant la indiferència de Zabalo i de Nogués. Marçà el quart, Prat d'un xut després d'un avenç magnífic i en el darrer minut, Morera aconseguí el primer del Barcelona i darrer de la tarda.

El públic de l'Espanyol sortí—no cal dir-ho—amb cara d'haver tret el ventre de pena. Ens en fem càrrec. En canvi, el del Barcelona, sortí completament decebut. També ens en fem càrrec. Els socis del club blau-grana, però, reaccionaren a l'entrada de foc quan van assabentar-se que el Betis i el Madrid també havien perdut.

L. Aymami i Baudina

CAMPIONAT DE LLIGA

Primera divisió
Espanyol - Barcelona, 4-1.
Ath. Bilbao - Madrid, 4-1.
A. Madrid - Betis, 4-2.
Oviedo - Arenas, 4-1.
Donostia - València, 3-1.
Sevilla - Racing, 2-0.

Classificació									
Betis	6	5	0	1	12	5	10		
Barcelona	6	4	0	2	18	9	8		
Madrid	6	4	0	2	15	8	8		
Ath. Bilbao	6	4	0	2	15	9	8		
Sevilla	6	3	0	3	18	7	6		
Espanyol	6	3	0	3	15	19	6		
Oviedo	6	3	0	3	13	16	6		
Racing	6	2	0	4	12	13	4		
Arenas	6	2	0	4	8	16	4		
València	6	2	0	4	6	12	4		
Donostia	6	2	0	4	8	12	4		
Ath. Madrid	6	2	0	4	9	15	4		

Partits per al diumenge vinent
Betis - Oviedo.
Madrid - Sevilla.
Arenas - Espanyol.
València - Racing.
Donostia - Ath. Madrid.
Barcelona - Ath. Bilbao.

Nogués, per a no perdre el costum quan juga contra l'Espanyol anà constantment de bòlit. Un dia dolent, d'aquests que hom veu quadrada la pilota.

Ahir, però, aquest defecte diguem-ne òptic de Nogués, el varen patir també altres jugadors, sobre tot Lecuona, que cada dia un xic més va donant la raó als crítics, madrilenys que ens el "decobriren" com un mig-centre de molt de pervindre... pels equips que juguin contra el Barcelona.

CAMPIONAT DE LLIGA

II DIVISIÓ
I GRUP
Celta-Ferrol, 5-0.
Valladolid-Avilés, 5-0.
Sporting-Barcelona, 1-0.
Coruña-Nacional, 4-3.

Classificació									
Valladolid	6	5	0	1	24	7	10		
Sporting	6	4	1	1	11	9			
Celta	6	4	0	2	25	7	8		
Nacional	6	2	2	2	12	12	6		
Avilés	6	2	1	3	12	16	5		
Barceloneta	6	2	0	4	5	8	4		
Coruña	6	1	2	3	5	15	4		
Ferrol	6	0	2	4	4	18	2		

II GRUP
Badalona-Girona, 1-1.
Osasuna-Sabadell, 2-1.
Saragossa-Irún, 6-1.

Classificació									
Osasuna	6	6	0	0	16	5	12		
Sabadell	6	2	2	1	10	12	8		
Irún	5	2	1	2	9	13	4		
Júpiter	5	1	2	2	7	8	4		
Saragossa	5	2	0	3	14	13	4		
Badalona	5	1	3	1	4	8	3		
Jirona	5	1	3	1	3	7	3		

III GRUP
La Plana-Hércules, 0-1.
Granada-Elx, 2-2.
G. València-Llevant, 0-0.
Múrcia-Malacità, 2-2.

Classificació									
Hércules	6	6	0	0	14	4	12		
Múrcia	6	4	0	2	17	12	8		
Llevant	6	2	3	1	11	6	7		
G. València	6	3	1	2	8	6	7		
Elx	6	2	2	2	12	9	6		
Malacità	6	1	1	4	8	12	3		
Granada	6	1	1	4	6	14	2		
La Plana	6	1	0	5	2	15	2		

Aquests "amateurs" són uns trufos. Fins ja poc, als directius de l'Europa no els conformava res de les desfetes que rebia l'equip—que val a dir eren escasses...

Ara ja és tot un altra cosa. Vençut, ahir l'equip per un gol a zero pel Martinenc, de la desgràcia els alivia qui sap la recaptació obtinguda, el número de socis ingressats—o reingressats, per a ésser més exactes...

I les cares dels directius, tot i la desfeta, era, al camp del carrer de la Providència tot un altre de la que hauria estat al de l'Avinguda del mariscal Jofre...

Difícil intervenció de Nogués

(Foto Bord-Buyosa)